

”Armo on voimani” (1. Kor.15:10)

Haluan jälleen palata tähän niin rakkaaseen aiheeseen. Niin paljon, kun Raamattu puhuukin tästä ihmeellisestä armosta, tuntuu se silti jäävän täällä ihmisten kesken etäiseksi ja joskus tuntemattomaksi. Paavali tunsu voimallisesti Jumalan armon osallisuuden elämässään. Hän oli jättänyt elämänsä täysin Jumalan armon varaan:

”Mutta Jumalan armosta minä olen se mikä olen, eikä Hänen armonsa minua kohtaan ole mennyt hukkaan. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä itse, vaan Jumalan armo, joka on ollut voimani.” (1. Kor.15:10)

Miksi pelkäämme armoa ja sen vaikutuksia?

– Onko armo ollut vahingoksi jollekulle ihmiselle? Enpä tiedä sellaista tapausta, vaan pikemmin päinvastoin. Tämä ihmeellinen ”jumalinen elementti” tekee pelkkää hyvää ihmiselle! Vastaanottajansa se kyllä nöyryyttää ja alentaa katumukseen, mutta niin kuin Jumalan mieleinen murhekin, saa se aikaan parannuksen joka koituu pelastukseksi. Olemmehan ”pelastetut armosta uskon kautta.” (Ef.2:5) Voimme vahvistua tässä armossa:

”Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.” (2.Tim.2:1)

Ja edelleen; Jumalan armo tekee rikkaaksi ja viisaaksi:

– ”Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että Hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te Hänen köyhyydestään rikastuisitte.” (2.Kor.8:9)

– ”Tätä armoa Hän on ylenpalttisesti antanut meille kaikkinaiseksi viisaudeksi ja ymmärrykseksi.” (Ef.1:8)

Armokäsité

Kun vertaamme armokäsitystä ihmisten kesken ja mitä se on Jumalan maailmassa, niin suurin eroavaisuus ilmenee kohdatessamme vääryyttä tehneitä ihmisiä. Mitä suurempi ja näkyvämpi synti on, sitä enemmän syytämme ja vähemmän armahdamme heitä. Jumalan sana taas opettaa, että ”missä synti on suureksi tullut, siellä armo on ylenpalttinen.” (Room.5:20)

Voimme ymmärtää armon olevan työkalu, väline tai yhdyslenkki kahden välillä. Armo ei ole vain kaunis sana, koriste tai lelu, vaan se mahdollistaa elävän ihmisen pääsyn vapauteen synnistä ja edelleen yhteyteen iankaikkisen Jumalan kanssa.

Armo käytännön työkaluna on sitä, että opimme armahtamaan itseämme ja kansamatkaajiamme.

Epäonnistumiset ja hairahdukset kuuluvat jokaisen ihmisen osaksi elämänsä aikana. Armon avulla pysymme pinnalla tässä syntien lätäkössä. – Tosin joudumme usein kääntymään Jeesuksen puoleen sanoen, kuten Pietari Raamatun päivinä: ”Herra auta, minä hukun!” (Matt.14:30–32, Jes.6:5) – Tiedän vajotessani epäuskoni tähden aaltoihin Jeesuksen tarttuvan käteeni ja nostavan minut jälleen pinnalle. – Tämä on rakastavan Isän armotekoa Jeesuksen kautta koko ihmiskunnalle.

Älä koskaan alistu synnin laineiden alle! Epäonnistuessasi käänny välittömästi pintaa kohti huutaen Herraa avuksi. – Jokainen pelastuu huutaessaan Häntä avuksi! (Ps.50:15)

Armon jakajaksi

Armo ja totuus ovat siis Jeesuksessa (Joh.1:17) ja Hänessä pääsemme mekin armon tuntemukseen.

Saadessamme osaksemme tätä ihmeellistä Jumalan hyvyttä, saamme opetella käyttämään tätä ”työkalua” myös lähimmäistemme kohdalla. – Minun tehtäväni on armahtaa ja osoittaa sitä rakkautta, mitä Jumala on minulle osoittanut. Ei se ole aina helppoa lihallisen mielen laittaessa vastaan ja janotessa kosta. Jumalan kädessä ja Hänen Henkensä kosketuksessa saamme voiman ja tahdon hyvän tekemiseen.

Nähdessäni Herran hyvyttä ja armoa elävien maassa, vaikka vain pisarankin, voin todeta sen tekevän äärettömän hyvää kaikille. Armahtaessamme edes hieman, saatamme löytää ystävyttä, sopuisaa elämää, ja vanha ”taistelupari” saattaa tulla miltei ylimmiksi ystäviksi pienen eleen saattamana!

Tiedän, ettei armokeskeisyys käytännössä ole aina helppoa, mutta kokeile! Anna tilaisuuden tullen ”armon käydä oikeudesta.” Tiputa ne kivet käsistäsi, mitä aiot heittää syytettyä kohti. Katso syytettyä ja sano; ”en minäkään sinua tuomitse.” (Joh.8:1-11)

Kun taas ystäväsi tulee luoksesi ja puhuu pahasti toisesta ihmisestä, sanot; ”mitä jos armahdettaisiin häntä”? Usko tai älä, saatana on silloin aseeton! Milläs syyttäjä syyttää, kun tuomio on luettu: ”ARMAHDETTU”!

Armoa armon päälle (Joh.1:16)

On vain niin, että tuo jumalinen kauneus, pyhä puhtaus ja rakkaus valtaavat alaa ja huomaamme ympärillämme armon vaikutuksesta eheytymistä ja elämisen arvoista elämää!

Yllättäen huomaamme olevan tilaa elää ja opetella asioita, vaikka joskus virheitäkin tehden ja niistä oppien. – Elämä, joka oli muodostunut omista ja toisten virheistä muuttuu merkityksettömäksi ja tilalle saamme Jumalan rakkautta, rauhaa ja armoa Jeesuksessa. Siinä on murunen taivastuntumaa!

– Usein muistelenkin untani, jossa sain katsella ja tuntea taivasta. Jäin eniten kaipaamaan siellä vallitsevaa ilmapiiriä, josta kuvastui täydellinen luottamus, hyväntahtoisuus ilman pienintäkään vikoilua tai varauksellisuutta. – Oli helppo puhua ja kuunnella. Kunpa sitä levollisuutta saisimme edes pisaran verran ympärillemme!

– – –

Armossani on sinulle kyllin! Se on voima pahaa vastaan.

Älä siis kiellä armoani, vaan ota se avuksesi oikeaan aikaan. ”Katso, nyt on otollinen aika, nyt on pelastuksen päivä”!

Kun minä kutsuin sinut, tein sen armoni tähden. Ei sinua pelastanut omat tekosi, ei saavutuksesi, onnistumisesi. Sinut luettiin pelastettujen joukkoon suuren armoni tähden!

Kestäisitkö edessäni, jos pitäisin mielessäni synnit ja rikokset? Et kestäisi! – Siksi, anna minun heittää syntisi meren syvyyksiin, niin kauas, kuin itä on lännestä! Ja katso! Syntejäsi ei ensinkään muisteta!

– Sinä, lunastettu kalliilla Sovintoverellä, anna armollisen Henkeni vallata sydämesi jakaaksesi taivaan mannaa niille, jotka eivät vielä armoani tunne! Armahtavaisuutta ja laupeutta minä tahdon!